№ 6. Miechów, dnia 27 lutego 1920 r. Rok I.

Cena pojedynczego numeru 2 K.
Prenumeratę przyjmują:
Starostwo, Magistraty i Urzędy gminne

OGŁOSZENIA:

Za całą stronę. . .	200 K.
$1/2$ strony	100 „
$1/4$ „	50 „
za wiersz petitowy	1 „

GAZETA URZĘDOWA

POWIATU MIECHOWSKIEGO.

Wychodzi raz na tydzień. Redakcja i Administracja w Starostwie w Miechowie.

Treść numeru:

DZIAŁ URZĘDOWY

56

USTAWA

z dnia 25 lipca 1919 roku w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych, oraz innych chorób, występujących nagminnie.

(Ciąg dalszy).

Art. 11. W razie ustalenia w obrębie miasta lub gminy jednej z chorób, wyszczególnionych w art. 3 w pp. od 1—12 włącznie w dziale a), w p. 1 działu b) wreszcie w pp. 1, 2 i 4 dz. c) władze administracyjne na żądanie władz sanitarnych mają prawo:

1. wzbraniać wstępu do wszelkich pomieszczeń, uznanych za zakażone, do czasu ich odkażenia, oraz w sposób widoczny odpowiednio je oznaczyć;

2. obostrzyć przepisy o meldowaniu mieszkańców, oraz zarządzić odosobnienie chorego lub podejrzanego o chorobę, wreszcie osób, które były w styczności z nim, jako roznosicieli zarazków, na miejscu ich pobytu lub w zakładach, do tego przeznaczonych, przez czasowe usunięcie mieszkańców z ich mieszkań; przewożenia chorych lub podejrzanych o choroby zakaźne, wskazane w art. 3 w pp. od 1—12 włącznie, dz. a), w p. 1 dz. b) i w pp. 2, 3, i 4 dz. c), ma być uskuteczniane zapomocą specjalnych wozów; w razie użycia wozów zwyczajnych winny być one przed oddaniem ich do użytku ogólnego poddane ścisłej dezynfekcji i dezynsekcji.

3. zastosować czasowy nadzór z częściowem lub całkowitem wykluczeniem od zajęć publicznych lub prywatnych nad nosicielami zarazków, oraz innemi osobami, które były w styczności z chorymi lub przybyły z miejscowości, dotkniętych epidemją, oraz w razie niezbędnej potrzeby zarządzić przymusowe leczenie;

4. zarządzić przymusowe oczyszczanie osób, odkażenie pod dozorem organów urzędowych pomieszczeń, oraz przedmiotów zakażonych lub podejrzanych o zakażenie, oraz zniszczenie, przedmiotów, które nie mogą być odkażone bez ich zniszczenia, jak również takich, których wartość jest mniejsza od kosztów ich wyjałowienia, wreszcie

przymusowe leczenie lub wytępienie zwierząt, roznoszących zarazki; tępienie zwierząt, roznoszących zarazki, dopuszczalne jest również w celach zapobiegawczych;

5. w wyjątkowych wypadkach, gdy grozi niezwykłe niebezpieczeństwo, zarządzić czasowe ograniczenie komunikacji miejscowej, oraz czasowe wzbronienie handlu obnośnego i zarobków wędrownych.

6. zarządzić w miejscowościach zarażonych, lub znajdujących się w warunkach, sprzyjających zarażeniu, zamknięcie zakładów handlowych, przemysłowych i pracowni, których prowadzenie pociąga za sobą szczególne niebezpieczeństwo roznoszenia tych chorób wśród osób, zatrudnionych w przemyśle i wśród publiczności;

7. zarządzić czasowe ograniczenie obrotu i używalności przedmiotów, mogących być rozsadnikami zarazków, a w tej liczbie i artykułów spożywczych, w szczególności wody, pochodzącej z określonego miejsca, lub zgoła zabronić ich używania Zakazu takiego nie można jednak stosować do używania wody w celu wytwarzania siły poruszającej w urządzeniach komunikacyjnych i przemysłowych, o ile woda ta nie będzie służyła do picia i użytku domowego. Natomiast zakaz zastosowany być może do używania wody w celu wyrobu i rozsprzedaży środków żywności, oraz przedmiotów zbytku;

8. ograniczyć używanie publicznych zakładów kąpielowych, pralni i ustępòw publicznych lub zupełnie zabronić ich używania, zarządzając jednocześnie inne odpowiednie środki konieczne dla zastąpienia tych urządzeń w celu zapobieżenia szerzeniu się chorób zakaźnych.

9. zabronić czasowo odbywania targów, jarmarków, odpustów, pielgrzymek, widowisk publicznych i wszelkich innych zgromadzeń publicznych, oraz wzbronić uczęszczania do szkół.

Art. 12. W celu skutecznego zwalczania chorób zakaźnych, podlegających obowiązkowemu zgłaszaniu, Minister Zdrowia Publicznego ma prawo zarządzenia szczepień ochronnych; przepisy o szczepieniu ochronnem przeciwko ospie objęte są oddzielną ustawą.

Art. 13. Władze państwowe i komunalne obowiązane są udzielać wszelkiej pomocy przy wykonywaniu zarządzeń, wydanych na zasadzie niniejszej ustawy.

Art. 14. Osoby odosobnione przymusowo w myśl art. 11 otrzymują na koszt gminy całkowite utrzymanie; gminy mają prawo żądania zwrotu poniesionych wskutek tego kosztów od osób odosobnionych, względnie obowiązanych do ich utrzymania; koszta, których ściągnięcie będzie niewykonalne w ciągu roku, zwróci gminie Skarb Państwa.

Osoby niezamożne, którym zarządzenia, wydane w myśl niniejszej ustawy, przeszkodziły w zarobkowaniu, dłużej niż przez dni 3 mają prawo do otrzymania od Państwa odszkodowania.

Odszkodowanie to wynosić będzie 60% przyjętej w odnośnym okręgu płacy dziennej zwyczajnych robotników niewykwalifikowanych, podlegających obowiązkowi ubezpieczenia; wysokość płacy dziennej oznaczona będzie według ustawy o ubezpieczeniu społecznem. Do czasu wydania ustawy o ubezpieczeniu społecznem wysokość odszkodowania obliczona będzie w drodze rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Pracy według przeciętnego zarobku dziennego robotnika niewykwalifikowanego w każdej poszczególnej miejscowości i będzie odpowiadać 60% tego zarobku.

Art. 15. Kto poniósł szkody i straty wskutek odkażania lub zniszczenia należących do niego przedmiotów, ma prawo do żądania odpowiedniego odszkodowania od gminy; Skarb Państwa zwraca gminie poniesione na skutek powyższego koszta w wysokości 50%; w przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Ministerstwu Zdrowia Publicznego przysługuje prawo przyznania wyższego odszkodowania; żądanie wypłaty odszkodowania przedawnia się z upływem terminu trzymiesięcznego od daty zwrotu przedmiotów odkażonych lub zawiadomienia o ich zniszczeniu; za przedmioty, będące własnością państwa, lub publicznego funduszu, zarządzanego przez państwo, nie uiszcza się odszkodowania. Wysokość odszkodowania określają rzeczoznawcy, powoływani corocznie przez zarządy komunalne.

Art. 16. Osoby, działając wbrew przepisom niniejszej ustawy, tracą tem samem prawo do odszkodowań w myśl art. 14 i 15.

Art. 17. Lekarzom i innym osobom, zatrudnionym częściowo lub stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych, w myśl przepisów niniejszej ustawy, należy się od państwa, w razie utraty przez nich zdolności do zarobkowania wskutek zarażenia się, a w razie ich śmierci z tej samej przyczyny ich rodzinom, stałe zaopatrzenie w postaci emerytury.

Emerytura dla lekarza, względnie zaopatrzenie rodziny, po nim pozostałej, wymierza się w wysokości, ustanowionej dla emerytur urzędników państwowych VIII klasy plac; dla innych osób emery-

tury, względnie zaopatrzenia dla rodziny, oznaczone będą według przepisów, obowiązujących dla pokrewnych kategorji funkcjonarjuszów państwowych; kategorje te oznaczy Ministerstwo Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu. Przy przyznawaniu emerytury i zaopatrzenia oraz pośmiertnego w wysokości 3-miesięcznej pensji, jaka była wzięta za podstawę dla wymiaru emerytury w myśl ustępu 2-go, przestrzegać należy ogólnych przepisów emerytalnych dla funkcjonarjuszów państwowych.

Jeżeli lekarzowi lub innej osobie, zajętej przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub pozostałej po nich rodzinie, należy się według innych przepisów na podstawie stosunku służbowego emerytura, względnie zaopatrzenie mniejsze, aniżeli według niniejszych przepisòw, wówczas uzupełnia się je do wysokości, w ust. 2 i 3 artykułu niniejszego podanej.

Przepisy niniejszego artykułu nie mają zastosowania, jeżeli osoby, zatrudnione przy zwalczaniu chorób zakaźnych, nabyły według innych przepisòw z tytułu swego stosunku służbowego prawo do emerytury, względnie zaopatrzenia, dorównywujących wysokości, określonej w ustępie 2 i 3 lub ją przewyższającej.

O ile przepisów emerytalnych nie da się zastosować, Minister Zdrowia Publicznego może w miarę uznania w podobnych przypadkach przyznawać jednorazowe odszkodowanie, względnie zwrot kosztów leczenia lub wyjątkowo zaopatrzenie na na określony okres czasu.

Art. 18. Odosobnienie lub czasowe wykluczenie od zajęć nie może służyć za powód do wydalenia ze służby rządowej, komunalnej, społecznej lub prywatnej.

Art. 19. Zarządy komunalne w całości ponoszą koszty:

1) utrzymanie wszelkich na ich terenie urządzeń, koniecznych do walki z chorobami zakaźnemi, zakładów sanitarnych i leczniczych, o ile one powstały dla ich potrzeb miejscowych, z własnej ich inicjatywy lub na żądanie odpowiednich urzędów Ministerstwa Zdrowia Publicznego, zgodnie z art. 20 i działają pod zarządem władz gminnych;

2) leczenia w każdym wypadku, gdy chodzi o mieszkańca danej gminy, zgodnie z odpowiedniemi przepisami i ustawami ogólnopaństwowemi mającego prawo do bezpłatnej opieki lekarskiej z jej strony; koszta nadzoru, odosobnienia i utrzymania chorych oraz nadzoru odosobnienia i utrzymania podejrzanych o zarażenie lub nosicieli zarazków pokrywa gmina w myśl art. 14.

Art. 20. Zarządy komunalne obowiązane są na żądanie Ministerstwa Zdrowia Publicznego zakładać wszelkie, konieczne na ich terenie do walki z chorobami zakaźnemi urządzenia, zakłady sanitarne i lecznicze, o ile one powstają dla ich potrzeb miejscowych, a nie dla celów ogólno-państwowych; w ostatnim wypadku gmina ma prawo żądać od Skarbu Państwa zwrotu poniesionych wydatków najmniej w wysokości 50%.

Zarządy gmin miejskich w miastach, liczących więcej, niż 25.000 ludności, obowiązane są posiadać własne zakłady lecznicze (szpitale) dla chorych zakaźnych, domy izolacyjne i zakłady dezynfekcyjne.

Art. 21. Wszystkie inne koszty, wynikające z wykonania postanowień niniejszej ustawy, ponosi Skarb Państwa w całości.

Art. 22. Zarządy gmin mają prawo za dokonane na koszt gminy czynności, wyszczególnione w niniejszej ustawie, pobierać opłatę według taksy, zatwierdzonej przez Ministra Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 23. O ile zarządy gminne, nie spełniają obowiązków, wynikających z niniejszej ustawy, Państwo będzie zmuszone podjąć odpowiednie zarządzenia, gminy te obowiązane będą zwrócić Skarbowi Państwa poniesione w tym celu koszty.

Art. 24. Sposoby i warunki stosowania poszczególnych zarządzeń zapobiegawczych w przypadkach różnych chorób zakaźnych oraz wszystkie inne zarządzenia co do wprowadzenia w życie i stosowania niniejszej ustawy określi osobne rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego.

Minister Zdrowia Publicznego ma prawo w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych wydawać w miarę potrzeby czasowe, dalej idące szczególne zarządzenia, w razie niezwykle groźnego lub nagminnego wybuchu chorób zakaźnych, wyszczególnionych w art. 3 w pp. od 1—10 włącznie w dziale a)

Sprawa zwalczania chorób zakaźnych, w miejscowościach pogranicznych będzie uregulowana w związku z odpowiedniemi umowami międzynarodowemi.

Art. 25. Przekroczenia przepisów niniejszej ustawy lub rozporządzeń, na jej podstawie wydanych o ile czyn karygodny nie podlega ukaraniu, w myśl ogólnych postanowień karnych, będą karane

wdrodze administracyjnej grzywnami do 1000 złp. lub aresztem do 3 miesięcy; kara pieniężna i kara aresztu mogą być zastosowane jednocześnie.

Art. 26. Odwołanie od orzeczeń i zarządzeń, wydanych na podstawie niniejszej ustawy lub rozporządzeń wykonawczych, nie mają mocy wstrzymującej; przepis powyższy nie dotyczy orzeczeń karnych.

Art. 27. Jeżeli przechowywanie pewnych przedmiotów lub ich używanie stanowi pogwałcenie lub obejście jakiegokolwiek przepisu niniejszej ustawy lub też wydanego na jej podstawie zarządzenia, powołane do tego sanitarne władze mogą przedmioty te konfiskować; konfiskata przedmiotów, w myśl poprzedniego ustępu, nie jest zależną od wdrożenia postępowania karnego, ani od orzeczenia kary.

Art. 28. Z wejściem w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy i dekrety, które dotyczą spraw, unormowanych tą ustawą.

Art. 29. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Marszałek Sejmu:
(—) TRĄMPCZYŃSKI.

Prezydent Ministrów:
(—) S. WOJCIECHOWSKI. w. z.

Minister Zdrowia Publicznego:
(—) JANISZEWSKI.

(Dz. Ustaw Rzpltej Polskiej z dnia 20 sierpnia 1919 r. Nr. 67).

57

OBWIESZCZENIE.

W ostatnich dniach grudnia i początkach stycznia w związku z terminem wymawiania umów zbiorowych w rolnictwie przez pracodawców były wydane masowo karty zwolnień (konotatki) pracownikom rolnym, które to zjawisko wywołało silne zaniepokojenie wród robotników rolnych ponieważ było rozumiane jako jednocześne, całkowite pozbawienie ich pracy.

W związku z tem zachodziły liczne wypadki odmawiania przyjęcia konotatek przez pracowników rolnych, względnie zwracanie już otrzymanych.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej niniejszym podaje do wiadomości zainteresowanych, że zgodnie z oświadczeniem przedstawicieli Zarządu Głównego Związku Ziemian, złożonego Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej w dniu 20 z. m. w obecności przedstawicieli Zarządów Związków Zawodowych Robotników Rolnych oraz przedstawicieli Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych oraz Aprowizacji, sprawa wydania kart zwolnień przedstawia się jak następuje:

1) wydanie kart zwolnień (konotatek) robotnikom rolnym przez pracodawców do dnia 3go stycznia r. b. oznaczając wygaśnięcie kontraktu najmu w dobiegającym końca roku służbowym, bynajmniej nie przesądza sprawy, czy z danym pracownikiem nie zostanie zawarta umowa najmu na następny rok służbowy.

2) Odmowa przyjęcia karty zwolnienia, względnie oddanie jej, nie unieważnia faktu rozwiązania umowy, o ile pracodawca udowodni świadkami, że w terminie przewidzianym wręczył wypowiedzenie.

Warszawa, dnia 17. styczmia 1920 r.

Minister
Pracy i Opieki Społecznej:
E. PEPŁOWSKI w.r.

58

L. 1881/II
I

Miechów, dnia 23 lutego 1920 r.

Do
wszystkich Pp. Burmistrzów i Wójtów
w powiecie.

Ze względu na konieczność szybszego załatwiania spraw i doręczania korespodencji urzędowej, Starostwo wzywa PP. Burmistrzów, Wójtów gmin i ich Sekretarzy, by, począwszy od dnia 1. marca b. r. przy każdorazowej bytności w Miechowie zgłaszali się do Starostwa w oddziale expedytury (pierwsze piętro — lewa strona, pokój Nr. 4) w godzinach od 9-ej do 1-ej i od 2-ej do 5-ej.

Gminy zaś: Miechów-Jaksice, Rzeżuśnia, Tczyca, Wielko-Zagórze i Racławice niezależnie od powyższego winny nakazać swym posłańcom, przybywającym do Miechowa po pocztę, obowiązkowe zgłaszanie się w Starostwie pod wskazanym adresem po odbiór korespodencji Starostwa.

Starosta:
J. WIECZOREK.

59

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH
DEPARTAMENT I. MOB. ORG.
Sekcja Poborowa i Uzupełnień
4629/20/I.
L. dz. 607.

Odpis.

Warszawa,
d. 10 lutego 1920 r.

Na podstawie Ustawy z dn. 17 czerwca 1919 r. o spisie oficerów Dziennik Praw Nr. 60 z dnia 25. czerwca 1919 r. poz. 325 powołuję do czynnej służby na czas wojny byłych oficerów narodowości polskiej, urodzonych w latach od 1879-1893, którzy należą do następujących kategorji:

1) b. oficerowie Intendantury.
2) b. „ prowiantury.
3) b. „ rachunkowości.

Objęci powyższym rozkazem zgłoszą się dnia 26 lutego we właściwym P. K. U. celem podania ich przeglądowi lekarskiemu. Uznani przez Komisje za zdatnych do służby wojskowej (linjowej lub kancelaryjnej) zgłoszą się, dnia 15 marca b. r. do Stacji Zbornych, a mianowicie: mieszkający w b. Królestwie Kongresowem na lewym brzegu Wisły do Stacji Zbornej w Warszawie, na prawym brzegu Wisły do Stacji Zbornej w Lublinie, w Galicji do Stacji Zbornej w Krakowie.

Oficerowie, co do których zostały wniesione wnioski reklamacyjne winni przedstawić w P. K. U zaświadczenie przełożonej władzy (urzędu) o wniesieniu co do nich wniosku reklamacyjnego.

Kto z powołanych rozkazem niniejszym nie stawi się w oznaczonym terminie, będzie w myśl art. 5 tejże ustawy karany przez powszechne sądy karne więzieniem do lat 2-ch, zaś w obszarze na którym obowiązuje kodeks karny austrjacki, aresztem ścisłym do lat 2-ch. Prócz tego utraci on wszelkie prawa i przywileje, płynące z poprzednio uzyskanego stopnia oficerskiego,

(—) RYBAK m. p.
Pułkownik — Szef Departamentu I-go.

Za godność:
(—) FROEHLICH m. p.
Ppułk. Szt. Gen. — Szef Sekcji Pob. i Uzup.

60

OKÓLNIK № 3.

W sprawie gmin wyznaniowych żydowskich.

Do wszytkich pp. Starostów oraz Komisarzy Rządowych w Łodzi i Lublinie.

O budżetowości; kasowości i rachunkowości Zarządów gmin wyznaniowych żydowskich.

Wskutek skierowanych w ostatnich czasach do Ministerstwa W. R. i O. P. z wielu gmin wyznaniowych żydowskich licznych zapytań, Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

1. Wszelkie budżety i listy składek gmin wyznaniowych żydowskich wówczas tylko mają moc obowiązującą i wykonawczą, gdy uzyskały zatwierdzenie Ministerstwa W. R. i O. P., jako naczelnej władzy nadzorczej gmin wyznaniowych żydowskich.

Przed uzyskaniem zatwierdzenia budżetu i listy składek Zarządy gmin wyznaniowych żydowskich nie mają prawa przyjmowania żadnych składek i wydawania kwitów ani też przesyłania Magistratom lub Urzędom gminnym listy składek bądź celem przyjmowania wpłat dobrowolnie wnoszonych, bądź do przymusowego ściągania.

Wszelkie wpłaty t. zw. etatu, dokonane na rzecz gminy wyznaniowej żydowskiej, na zasadzie niezatwierdzonego budżetu i listy składek, a więc przyjęte nielegalnie, mogą być z powrotem od Zarządu danej gminy —ewentualnie w drodze instancji — reklamowane.

2. Gminy wyznaniowe żydowskie, które mają już obecnie zorganizowaną przez swe Zarządy własną kasowość i rachunkowość — ewentualnie na zasadzie odnośnego zezwolenia b. władz okupacyjnych — mogą i nadal kasować i rachunkowość tę prowadzić.

3. Gminy, których rachunkowość i kasowość prowadzone są obecnie przez Magistraty, mogą zorganizować własną rachunkowość i kasowość, po uzyskaniu na to zezwolenia Ministerstwa W. R. i O.P.

4. Gminy wyznaniowe żydowskie inkasują t. zw. „etat“, czyli składkę gminną, w ten sposób, iż po uzyskaniu od Ministra W. R. i O. P. zatwierdzenia swego budżetu i listy składek rozsyłają swym płatnikom wezwania, aby w ciągu miesiąca od daty doręczenia wezwania należność wpłacili za kwitem do kasy swej gminy wyznaniowej lub też, gdy kasowość i rachunkowość danej gminy prowadzona jest przez Magistraty, za kwitem do kasy Magistratu.

5. Przymusowe ściąganie składki gminnej dla wszystkich gmin wyznaniowych żydowskich może być dokonane tylko przez Magistraty, względnie Urzędy gminne, o ile dana gmina wyznaniowa żydowska nie uzyskała od władzy nadzorczej, a więc od Ministerstwa W. R. i O. P., prawa utrzymywania własnego sekwestratora.

Celem przymusowego ściągnięcia składek gminnych, Zarządy gmin wyznaniowych żydowskich przesyłają Magistratom, względnie Urzędom gminnym,

listę tych płatników, którzy składek, na wezwanie Zarządów gmin, nie wpłacili dobrowolnie w ciągu miesiąca (vide punkt 4-ty) bądź do kasy Zarządu gminy, bądź też Magistratu. Listy te winny posiadać datę i Nr. zatwierdzenia przez Ministerstwo W. R. i O. P. bez czego składki, listami temi objęte, nie mogą być ściągane ani przyjmowane.

Magistraty, względnie Urzędy gminne, przed przystąpieniem do ostatecznych kroków egzekucyjnych, jak zajęcie ruchomości lub nieruchomości, sprzedaż ich i t. p., rozsyłają płatnikom wezwania, aby w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia uiścili się ze składek, wpłacając je bądź do kasy swej gminy wyznaniowej, bądź do kasy Magistratu.

Od sum, które wpływają do Kas Zarządów gmin po upływie miesiąca od daty doręczenia ich wezwania, Zarządy gmin mogą pobierać na rzecz swą karę w stosunku 1% miesięcznie, przyczem pełne dni 15 liczą się za pół miesiąca i powodują ½% kary, dni 16 liczą się za cały miesiąc. Takie same normy kary pobierają na rzecz gminy wyznaniowej żydowskiej i Magistraty, względnie Urzędy gminne; kara liczy się wówczas za cały czas po upływie miesiąca, od daty doręczenia wezwania płatniczego, wystosowanego przez Zarządy gmin, aż do uiszczenia składki.

Za przedsięwzięte kroki egzekucyjne, jak zajęcie ruchomości lub nieruchomości. sprzedaż ich i t. p. Magistraty, względnie Urzędy gminne, żadnego wynagrodzenia na rzecz własną od płatników lub Zarządów gmin nie pobierają, prócz zwrotu istotnych kosztów, które ściągane są od płatników na korzyść tego Magistratu lub Urzędu gminnego, który koszty te poniósł.

6. Poczynając od 1 stycznia 1920 r. wszystkie kwity na przyjętą składkę gminną zarówno za dany rok bieżący, jak i za lata ubiegłe winny, między innemi, zawierać uwagę (pismem, drukiem lub stemplem):

„Na zasadzie budżetu i listy składek na rok . . . . . ., zatwierdzonych przez Ministerstwo W. R. i O. P. (względnie przez władze, które w latach ubiegłych zatwierdzenia dokonywały) dn. . . . . 19 . . . ., № . . . . .“.

Wszelkie sumy, wpłacone za kwitami bez tej uwagi, mogą być reklamowane do zwrotu od Zarządów danych gmin, jako ściągnięte na zasadzie niezatwierdzonego budżetu i listy składek, a więc nielegalnie, (ob. punkt 1).

7. Wynagrodzenie Magistratów, względnie Urzędów gminnych, przez gminy wyznaniowe żydowskie za inkasowanie składek dobrowolnych lub za ściąganie składek przymusowych nie może przekraczać 5%, wszakże nie od całej zatwierdzonej listy składek, lecz wyłącznie od sum, które faktycznie, za pośrednictwem Magistratów lub Urzędów gminnych bądź dobrowolnie, bądź w drodze egzekucji przymusowej, w ciągu roku wpłynęły. W gminach znaczniejszych, wskutek porozumienia się Zarządu gminy wyznaniowej żydowskiej z Magistratem, względnie Urzędem gminnym, wynagrodzenie to może być zmniejszone do 3% lub mniej.

8. Zainkasowane przez magistraty, względnie Urzędu gminne, sumy winny być perjodycznie wypłacane tym Zarządom gmin, które własną kasowość prowadzą, przy dołączeniu donośnego szczegółowego wykazu zawierającego imię i nazwisko płatnika, miejsce jego zamieszkania, wysokość sumy wpłaconej, oraz rok za jaki składka wpłynęła.

Podobne wykazy perjodyczne winny otrzymywać i te gminy wyznaniowe żydowskie, których kasy i rachunkowość prowadzone są w Magistracie gminy te bowiem, w interesie racjonalnej gospodarki i celem opracowania corocznego budżetu, muszą posiadać dokładną ewidencję zarówno płatników, jak i stanu wpływów od nich.

Okólnik niniejszy zechce Pan jaknajrychlej podać do wiadomości zarówno Zarządów gmin wyznaniowych żydowskich, jakoteż Magistratów i Urzędów gminnych podległego Panu Starostwa.

Ministerstwo W. R. i O. P. załącza egzemplarz odbitki z „Dziennika Urzędowego“ Ministerstwa, zawierający, między innemi, rozporządzenia, dekrety, okólniki dotyczące gmin wyznaniowych żydowskich.

Warszawa, dn. 1 października, 1919 r.
№ 10734/1768/1311

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego
(—) JAN ŁUKASIEWICZ.

61

L. 354/III. / I.

Miechów, dnia 27 lutego 1920 r.

OKÓLNIK

do Magistratów i Urzędów gminnych w powiecie.

Ministerstwo Spraw Wojskowych Ekspozytura Okręgowa Sekcja Opieki w Kielcach okólnikiem z dnia 13 lutego 1920 Nr. 2348 podaje do wiadomości, iż w myśl pisma Sekcji Opieki M. S. Wojsk. L. 1397/248/20 W. 2 z 13 stycznia 1920 ma

być rejestracja inwalidów b. armji zaborczych bezwględnie ukończona do 1. kwietnia 1920.

Po 1 kwietnia 1920 r. będzie się rejestrowało tylko inwalidów, którzy po tym terminie powrócą do kraju i inwalidów z wojska polskiego.

O tem zawiadamiam celem zgłoszenia się inwalidów jeszcze niezarejestrowanych w powyższym terminie w Ekspozyturze S. O. M. S. Wojsk. w Kielcach ul. Zagórska L. 17.

S t a r o s t a:
J. WIECZOREK

DZIAŁ SAMORZĄDOWY.

62

L. 2285/19
I

Miechów dnia 12 lutego 1920 r.

Do
Magistratów i urzędów gminnych
w powiecie.

Powiaty Bialski, Włodawski i Konstantynowski na Podlasiu, które należały za okupacji do b. Etapów Buga i były najwięcej zniszczone przez działania wojenne i wojskowe przez okupantów, obecnie stoją pod grozą głodu, gdyż wypędzeni z własnych siedzib rolnicy, obecnie wynędzniali, chorzy i głodni, powracają do kraju i zastają zniszczone lub spalone zagrody, zmarnowany dobytek i chwastami zarośnięte pola. Obowiązkiem naszym jest przyjść z pomocą tym męczennikom Ziemi Podlaskiej.

Wydział Powiatowy zwraca się przeto do wszystkich Rad gminnych i ludzi dobrej woli, aby ratując naszych braci od śmierci głodowej, zechcieli przyjść z pomocą tej zniszczonej wojną części naszej ziemi i ofiarowały artykuły żywności, jak to zboże, ziemniaki, fasolę i t. p.

Przy tej okazji pamiętać nam należy, że głód jest złym doradcą i żywioły wywrotowe mogą łatwo wykorzystać położenie tej ludności do agitacji przewrotowej preciw państwu.

Wszelkie ofiary i datki Wydział Pow. prosi zgłaszać do biura Sekretarza w terminie do dnia 1-go kwietnia 1920 r.

Przewodniczący:
J. WIECZOREK m. p.

63

PROTOKÓŁ

III-go posiedzenia Sejmiku Powiatowego
powiatu Miechowskiego
odbytego w dniu 19 września 1919 r.

(Ciąg dalszy).

W dalszym ciągu posiedzenia podniesiono, że młynarze biorą za przemiał większe opłaty niż Sejmik oznaczył, a oprócz tego i opłaty w naturze. Przewodniczący wyjaśnił, że ustawa wyraźnie zabrania pobierania opłat w naturze. Wydział pow. przesłał do wszystkich gmin okólnik z cenami na przemiał zboża, a wykonania przepisów winny dopilnować organy bezpieczeństwa przy współdziałaniu interesantów.

P. Sarnowicz oświadcza jako przewodniczący Związku młynarzy, że ich Związek przesłał swój cennik do Zatwierdzenia Ministerstwu.

12. Wolne wnioski.

1. P. Sendek Franciszek i tow. zgłaszają następujące wnioski:

a) Prosić Sejm o wprowadzenie wolnego handlu zbożem wewnątrz kraju, po oddaniu przymusowego kontyngentu, jedynie tylko rządowego po cenach uchwalonych przez Sejm, wyłączając warstwy które otrzymują pensję, a również odebrać koncesję żydom na dostawy zboża dla wojska.

b) Wydać pozwolenie na broń, ludziom zaufanym w celu samoobrony przed bandytami, a mianowicie na rewolwery.

c) Wydać tymczasowe pozwolenie na prawo przewozu promami na Wiśle dwom wsiom t. j. Sierosławicom i Śmiłowicom, a to z tego powodu, że dziennie przejeżdza tamtędy około 250 furmanek po drzewo do lasów rządowych i do miasta Bochni.

Przewodniczący wyjaśnia co do wniosku pierwszego, że zboże wszystko zostało zajęte na rzecz państwa, a obecnie wyznaczony kontyngent, jest tylko terminową dostawą, celem zabezpieczenia wyżywienia miast, wojska i centr. przemysłowych.

W sprawie wydania broni dla ludności, oznajmił Przewodniczący, że sprawę tę musi szczegółowo rozpatrzeć i zasięgnąć ewentualnie upoważnienia Min. Spr. Wewnętrznych.

Co do trzeciego wniosku, to wyda odpowiednie zarządzenie tymczasowe.

Następnie p. Jarosz jako delegat Sejmiku Miechowskiego na Zjazd Przedstawicieli Sejmików, który się odbył dn. 16 i 17 b. m. w Warszawie, oznajmił, że na Zjeździe tym oświadczono się za monopolem zboża i za cenami naznaczonemi przez Radę Min. Mniejszość Zjazdu wniosła osobne zastrzeżenie. Scjmik może tylko wnieść żądanie co do cen na zboże.

Po dłuższej dyskusji na ten temat uchwalono nastęcujący wniosek:

Sejmik pow. Miechowskiego uchwala zwrócić się do Ministerstwa Rolnictwa i Ministerstwa Apro-

wizacji z wnioskiem o podniesienie cen na zboże w następujący sposób: za owies, jęczmień i żyto po 140 mk., za pszenicę po 160 mk. za 100 kg.

Ponieważ w dyskusji podniesiono, że artykuły pierwszej potrzeby, jak drzewo, węgiel, towary łokciowe i skóry są nadzwyczaj drogie, więc uchwalono również wniosek:

Sejmik pow. Miechowskiego uchwala prosić Ministerstwo Aprowizacji, aby wprowadziło ceny maksymalne na drzewo, węgiel, żelazo, towary łokciowe i skóry. W końcu p. Lech dyrektor gimnazjalny w Miechowie zwrócił się za pośrednictwem Przewodniczącego do Sejmiku, aby wpłynął na Burmistrza miasta Miechowa, by tenże dostarczył mieszkań dla profesorów gimnazjum. Tę sprawę poruczył Sejmik do załatwienia Wydziałowi Powiatowemu.

Przewodniczący zakomunikował następnie pismo Min. Spr. Wewn. z dnia 9/IX Nr. S. F. 1104/I w sprawie zatwierdzenia budżetu i wyjaśnił, które pozycje zostały zatwierdzone, a które zostały skreślone.

Na tem o godz. 7-ej wieczór Przewodniczący zamknął posiedzenie.

Sekretarz: ST. KRÓL.

Przewodniczący: J. WIECZOREK.

OGŁOSZENIA:

Przy Punkcie Sanitarno-Obyczajowym w Miechowie wakuje posada urzędnika, względnie urzędniczki sanitarno-obyczajowej z płacą 300 mk. miesięcznie i dodatkami przewidzianymi dla urzędników państwowych.

Ubiegać się o posadę mogą osoby poważniejsze i z odpowiedniem wykształceniem.

Podania z opisem życia należy wnosić do Starostwa (Pow. Urzędu Zdrowia) w Miechowie.

Starosta:
J. WIECZOREK.

ZARZĄD

TOWARZYSTWA

pożyczkowo-oszczędnościowego

w MIECHOWIE.

ogłasza, że od Wojciecha i Juljanny Oleksych z Marcinkowic gm. Tczyca, otrzymano zgłoszenie o zagubieniu książki wkładowej wydanej przez Zarząd Towarzystwa pożyczkowo - oszczędnościowego w Miechowie z dnia 11-go marca 1919 r. za Nr. 691.

Na zasadzie Art. 42 Ustawy Towarzystwa wymienionym wkładcom zostanie wydana przez Zarząd nowa książeczka.

Drukarnia St. Jeżewskiej w Miechowie.